

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' קסט

ערב שבת קודש פ' נח, ג' מ"ח ה'תשע"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לעילוי נשמת

הו"ח ר' רחמים אוסקר בן הו"ח ר' אליהו ע"ה

פיפרנו

נפטר בדמי ימיו, בן נ"ג שנה,

יום ד' כ"ף אדר ה'תשע"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

מתפללי בית הכנסת "בית מנחם - פיקא בולווארד"

לאס אנדזשעלעס, קאליפארניע

שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפ"ר והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

3 דבר מלכות

ההוראה לימינו מהנהגתו של נח / משיחת שי"פ חוקת החשמ"ה

6 זמן הגאולה

העבודה נסתיימה ואין הסבר כלל לעיכוב הגאולה / הזמן הנוכחי באור הגאולה

9 ניצוצות של משיח

עתה נשאר רק הענין דהגאולה בפועל ממש / קטעים קצרים ופחגמים בעניני משיח וגאולה

10 המעשה הוא העיקר

חוספת זהירות והידור בקידוש לבנה / הוראות למעשה בפועל

12 ילחום מלחמת ה' - וינצח

זו לא חזקה! / קטעי שיחות בענין שלימות העם והארץ

14 כתב יד קודש

בענין האורחים שנשארו / מהגהת כ"ק אד"ש מה"ם לשיחת שי"פ נח החשמ"ז

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי' ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחי' ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי' ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחי'

און נאך ששה בחשון, פאנגט זיך אן דער (עיקר) עבודה פון "ויעקב הלך לדרכו".

נאכמער בהדגשה ובגלוי שטייט עס בא די אורחים וועלכע האבן זיך ניט געאילט אוועקפארן פון די ד' אמות און זיינען געבליבן ביו ששה בחשון, און וועלן דערנאך פארן למקומם (ניט אום שבת גערעדט) נאך ששה בחשון - ועט מען בא זיי בגלוי, או ביו ששה בחשון איז נאך א המשך וסיום פון דעם רגל, דומה להם כאילו הם עדיין. עסוקים בעניני הרגל, און ערשט דערנאך הויבט זיך בא זיי און "ויעקב הלך לדרכו".

ה. דערפון איז מובן, אז אויך דער כאווארעניש פון שלילת "קשה עלי" פרידתכם איז נוגע עור יותר בנוגע צו די וואס וויער "פרידתכם" (נטיעה) בפועל וועט זיין ערשט נאך ששה בחשון (אע"פ וואס ששה בחשון הויבט זיך אן דער (עיקר) "פרידתכם" פון אלע אידן, אויך פון די וואס זיינען אוועקגעפארן פאר ששה בחשון).

ועור ועיקר: אע"פ וואס מ'האט שוין לכאורה כאווארנט דעם "קשה עלי פרידתכם" בשמע"צ (דורך "עכבו עוד יום אחד") - איז אבער וויבאלד אז בששה בחשון הויבט זיך אן דער אמת'ער "פרידתכם" (ווייל ביו דעמולט איז "כאילו" עסוקים בעניני הרגל), ובפרט אז עס זיינען דא אויבע אידן וואס בא זיי הויבט עס דעמולט אן בפועל - דארף מען עס דעמולט נאכאמאל (און נאך שטארקער) באווארענען, ווארום דער "פרידתכם" נאך ששה בחשון קען אויך "מעורר" זיין דעם "פרידתכם" נאך שמע"צ. ע"ד הכלל בהלכה²¹ פון חזון וניעור (בפרט בא מין במינו).

ומזה מובן, אז שטייענדיק בששה בחשון איז א זמן גרמא צו נאכאמאל (און נאך שטארקער) באווארענען דעם ענין פון "קשה עלי פרידתכם" - ניט נאר בנוגע צו די אידן, וואס בא זיי שטייט עס בגלוי (ווייל וויער נטיעה מכאן וועט זיין נאך ששה בחשון), נאר ביי אלע אידן, כולל אידן די וועלכע זיינען שוין אוועקגעפארן.

און נאכמער - אויך די וואס בלייבן נאך במקומם הם וואו זיי זיינען געווען במשך הרגל, ווארום אויך בא זיי הויבט זיך נאך ששה בחשון דער (עיקר) ענין פון "ויעקב הלך לדרכו" און "פרידתכם" - זיי "גייען אוועק" פון דער מצב נעלה ורוחני בשעת הרגל ובמשך גאנץ חדש תשרי, און אריין אין די עבודה פון עובדין דחול, "לדרכו" יעדערער צו זיינע וואכעדיקע ענינים, אין א מאכן א דירה לו יח' בהחתונים.

ו. ווי באווארנט מען דעם "קשה עלי פרידתכם"? איז דאס פארשטאנדיק פון דעם זייק הלשון עצמו: א) לכאורה האט געדארפט שטיין "קשה עלי פרידתכם", ניט "פרידתכם" (ב) וואס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן?

איז דער ביאור בזה²²: מצד דעם אויבערשטער איז ניטא קיין פירוד/ צווישן אים מיט אידן, נאר דער פירוד קומט- מצד אידן ("פרידתכם") - מצד דעם וואס זיי פארן זיך פאנאנדער (נאך שמע"צ און בעיקר - נאך ששה בחשון) כל אחד למקומו, וואס דאס דאס אן ארט אויף פירוד צווישן אידן, וואס דאס ברענגט אויך א פירוד צווישן אידן מיטן אויבערשטן.

אין יחי המלך

יחי המלך

חן

בענין האורחים שנשאר

בקשר עם ז' מ"ח שחל בשבוע הקרוב, יום שבו חוזר "אחרון שבישראל" מהעלי' לרגל לביתו, הננו מביאים בזה צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ נח, ו' מר-חשון ה'תשמ"ז – בביאור הענין שאומר הקב"ה "קשה עלי פרידתכם" (נדפסה בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 38 ואילך)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

און לאחרי ששה בחשון, פאנגט זיך אן דער (עיקר) עבודה פון "ויעקב הלך לדרכו". נאכמער בהדגשה ובגלוי שטייט עס בא די אורחים וועלכע האָבן זיך ניט געאיילט אוועקפאָרן פון די ד' אמות און זיינען געבליבן ביז ששה בחשון, און וועלן דערנאָך פאָרן למקומם (ניט אום שבת גערעדט) נאָך ששה בחשון – זעט מען באַ זיי בגלוי, אַז ביז ששה בחשון איז נאָך אַ המשך וסיום פון דעם רגל, "דומה להם כאילו הם עדיין... עסוקים בעניני הרגל", און ערשט דערנאָך הויבט זיך באַ זיי אָן "ויעקב הלך לדרכו", יעדערער לביתו ולמקומו וואו ער געפינט זיך ע"פ ההשגחה העליונה צו דאָרט מקיים זיין תפקידו ושליחותו, "לשכן שמו שם" [תיבות אלו המודגשות הוסיף הרבי כנראה בהגהה הב'. המו"ל].

ה. דערפון איז מובן, אַז אויך די באַוואָרעניש פון שלילת "קשה עלי" פרידתכם" איז נוגע עוד יותר בנוגע צו די וואָס זייער "פרידתכם" (נסיעה) בפועל וועט זיין ערשט נאָך ששה בחשון (אע"פ וואָס ששה בחשון הייבט זיך אָן דער (עיקר) "פרידתכם" פון אַלע אידן, אויך פון די וואָס זיינען אוועקגעפאָרן פאַר ששה בחשון).

ועוד ועיקר: אע"פ וואָס מ'האָט שוין לכאורה באַוואָרנט דעם "קשה עלי פרידתכם" בשמע"צ (דורך "עכבו עוד יום אחד") – איז אָבער וויבאַלד אַז בששה בחשון הויבט זיך אָן דער אמת'ער "פרידתכם" (ווייל ביז דעמולט איז "כאילו... עסוקים בעניני הרגל" – אין דער זעלבער זאך), ובפרט אַז עס זיינען דאָ אַזוינע אידן וואָס באַ זיי הויבט עס דעמולט אָן בפועל – דאָרף מען עס דעמולט נאָכאַמאָל (און נאָך שטאַרקער) באַוואָרענען, וואָרום דער "פרידתכם" נאָך ששה בחשון קען אויך "מעורר" זיין דעם "פרידתכם" נאָך שמע"צ. ע"ד הכלל בהלכה פון חוזר ונייער (בפרט באַ מין במינו).

און נאָכמער – מ'דאָרף עס באַוואָרענען אויך באַ די וואָס בלייבן במקומם הם, וואו זיי זיינען געווען במשך הרגל, וואָרום אויך באַ זיי הויבט זיך אָן נאָך ששה בחשון דער (עיקר) ענין פון "ויעקב הלך לדרכו" און "פרידתכם" – זיי "גייען אוועק" פון דעם מצב נעלה ורוחני בשעת הרגל ובמשך גאַנץ חודש תשרי, "מרובה במועדות", און "גייען אַרײַן" אין די עבודה פון עובדין דחול, "לדרכו", יעדערער צו זיינע וואָכדיקע ענינים, אין מאַכן אַ דירה לו ית' בתחנותינם.

ו. ווי באַוואָרנט מען דעם "קשה עלי פרידתכם"? איז דאָס פאַרשטאַנדיק פון דעם דיוק הלשון עצמו: (א) לכאורה האָט געדאַרפט שטיין "קשה עלי פרידתנו", ניט "פרידתכם" (ב) וואָס הייסט "קשה עלי" לגבי דעם אויבערשטן!

ההוראה לימינו מהנהגתו של נח

כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו' ● פעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו לצאת מן התיבה – מיהרה וזירחה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה" ● וההוראה: גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש", גאולה שאין אחרי' גלות – צריך לעשות את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה ● משיחת ש"פ חוקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה

(וכו') לראות האם כבר יבשו המים – הרי בלא-הכי לא יוכל לצאת מן התיבה עד שיצטווה ע"י הקב"ה "צא מן התיבה!"

והביאור בזה:

מכיון שידע נח שהקב"ה הטיל עליו את התפקיד לדאוג לקיום העולם – שהרי צוה עליו להתעסק בבנין התיבה, להכניס בה "מכל החי מכל בשר"³, ולדאוג למזונם במשך כל זמן היותם בתיבה, ועי"ז יהי' קיום העולם לאחרי שיצאו מן התיבה – הוצרך לעסוק בזה בדרך הטבע, כמ"ש⁴ "וברך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", ולכן,

א. מובא בפרשתנו¹: "ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה וישלח את העורב גו".

לכאורה, הנהגתו זו של נח כדי לראות האם כבר יבשו המים מעל הארץ – דורשת ביאור והסבר:

מכיון שכניסתו לתיבה היתה ע"פ ציווי הקב"ה – עליו להמתין לציווי הקב"ה לצאת מן התיבה. וכפי שאכן ה' בפועל – "וידבר אלקים אל נח לאמר צא מן התיבה"¹, ורק אז "ויצא נח... מן התיבה"², וא"כ, מה מקום לשלוח את העורב (ואח"כ את היונה

(3) שם, יח-יט.

(4) שם ו, יט.

(1) פרשתנו ה, ו-ז.

(2) שם, טו-טז.

כאשר היתה קס"ד שכבר יבשה הארץ ויכולים לצאת מן התיבה, לא המתין כו', אלא תיכף ומיד עשה כפי יכלתו – לשלוח את העורב כדי לראות האם כבר יבשה הארץ, וכעבור ימים אחדים הוסיף לשלוח את היונה וכו'.

ולא עוד, אלא שפעולתו של נח והשתדלותו בכך – פעולה אשר על ידה בא לידי ביטוי גודל תשוקתו וחפצו של נח לצאת מן התיבה – מיהרה וזירזה את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה".

ב. ביאור ההוראה בעבודת האדם לקונו: "מבול" קאי על עניני העולם המבלבלים לעבודת ה'5. והעצה לזה – "בא . . אל התיבה"6, כתורת הבעש"ט (שהובאה ונתבאה במאמרי בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז)7 ש"תיבה" קאי על תיבות התורה והתפלה, כלומר, שיהודי צריך להכניס את עצמו ("איינשליסן זיך") בתיבות התורה והתפלה, ועי"ז ינצל ממי המבול.

ולא עוד, אלא שצריך להכניס עמו "מכל החי מכל בשר", כלומר, להכניס עמו לתיבה גם את הענינים המובחרים שבמציאות העולם, שגם הם יהיו חדורים באור הקדושה.

אמנם, כל זה אינו מספיק עדיין, שכן, תכלית הכוונה היא (לא רק להכניס לתוך ה"תיבה" באי-כח מכל עניני העולם, אלא גם) לפעול בעולם כפי שהוא מחוץ לתיבה; אלא שענין זה יכול להיות רק לאחר המבול, שכן, ענינו של המבול הוא – לפעול טהרה בעולם8, ולאחרי כן, יכולה להיות

העבודה במציאות העולם כפי שהוא מחוץ לתיבה, לעשותו מקום ישוב, ולא עוד, אלא לפעול בו עילוי גדול יותר ממה שהי' בהתחלת הבריאה, כלומר, לא רק באופן ד"עולם על מילואו נברא"9 (כפי שהי' בהתחלת הבריאה), כי אם באופן נעלה יותר – "עולם חדש"10, עולם שלא שייך בו אפשרות של מבול ("לא אוסיף גו' ולא אוסיף גו"11), מכיון שמתבטל הענין ד"ותשחת הארץ גו"12 – סיבת המבול (שכן, אף שגם לאח"ז הי' הענין ד"מפני חטאינו", מ"מ, אין זה באותו תוקף כפי שהי' קודם המבול, כפשוט)13.

והנה, אף שעבודה זו שייכת רק לאחר סיום המבול – למדים מהנהגתו של נח, שעוד מקודם לכן שלח לראות ולברר האם נפעל כבר הטהרה דמבול, ובמילא, יכולים כבר לצאת מן התיבה כדי לפעול בעולם שמחוץ לתיבה.

ג. ובפרטיות יותר – שייכת הוראה זו במיוחד לסוף זמן הגלות:

כללות ענין ה"מבול" הוא ע"ד ובדוגמת ענין הגלות, כי: "מבול" – הוא מלשון **בלבול**, "שבלבל את הכל"14, וזהו גם המצב דזמן הגלות – שכל הענינים הם באופן של **בלבול**, אין לך דבר בעולם שיוכלו לראותו באופן ברור – לראות את הכח האלקי הפועל בנפעל, לראות ש"מלא כל הארץ כבודו"15, ולראות שהמציאות האמתית דעולם היא – זירה לו ית' בתחתונים; כל ענינים אלו אינם בגילוי, ואדרבה כו',

9 ראה ב"ר פי"ד, ז. פי"ג, ג.

10 ב"ר פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

11 פרשתנו ח, כא ובפרש"י.

12 שם ו, יא.

13 ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 52 ואילך.

14 פרש"י בפרשתנו שם, יז.

15 ישע"י ו, ג.

בו בזמן שיודעים בברור, שהוא, או אחיו או בני-דודיו, נטלו חלק בפוגרום נגד היהודים! ישנם עיתונים ותמונות מאותה תקופה, שעל פיהם יודעים ללא ספק שהיתה לו שייכות לזה. וכפי שיודעים מה שהם עשו אז ליהודים: הרגו יהודים, והשאר נמלטו כשהם פצועים. והוא (ראש העיר) אינו מסתיר זאת ואינו מתבייש בזה, אלא אדרבה, הוא מתפאר בכך שהוא גירש את אלו שאינם מאמינים במוחמד (שהי' משוגע כפי שכותב הרמב"ם), ולערבים אלו – לא לערבים שבמצרים, אלא לאותם ערבים שהרגו יהודים בתרפ"ט – מסרו את חברון!...

ובאים עוד בטענה, שבשלושים השנים האחרונות חברון שייכת לערבים, והרי זה 'סטאטוס-קו'!... מה כאן ה'סטאטוס-קו' – 'הרצחת וגם ירשת'?! הם הרגו את היהודים שהיו שם, ולאחרי ה"רצחת" הי' "ירשת" – הלזה יקרא 'סטאטוס-קו'!?

"חזקות" הן טענה חזקה, עד ש"סוקלין ושורפין על החזקות"2 – אבל יש דין במשנה, ש"חזקה" צריכה גם טענה, היינו, שכאשר באים לאחד (שמחזיק בקרקע) ושואלים אותו מדוע הנך מחזיק בקרקע, והוא אומר "איני יודע" – אין זו "חזקה". אבל אם הוא אומר "של אבי היתה" – אזי טענה זו, יחד עם חזקת שלוש שנים (לא צריכים לחכות שלוש שנה, אלא די בשלוש שנים) – "הוי חזקה"; אבל צריכה להיות טענה. ואם-כן, כיצד אומרים שיש לו חזקה מכיון ש"רצחת וגם ירשת" – הרי זו לא חזקה!

האם זה נקרא 'סטאטוס-קו'!?

ג. כאמור, מדוע היו צריכים לחוקק חוק? מישהו שאל אותי: מה ההבדל אם יחוקקו חוק או לא, הרי לפועל כך היא המציאות (שיהודים לא גרים שם)? עניתי לו פשוט: כשמחוקקים חוק – אי-אפשר להתחרט מזה, ובפרט שעל החוק הזה הסכימו כל 24 השרים, שזהו דבר נדיר שיעבירו חוק שעליו חתומים כל 24 השרים; ובחוק זה, כל השרים – מקצה הימין עד קצה השמאל – הסכימו לתת את חברון לגוים!

כעת, מכיון שזה כבר חוק – הרי זה 'אבוד'3, ויתכן שאם היו 'מרעישים' על כך ברבים [ליהודי אסור לומר "אם הייתי יודע קודם", אבל אם היו 'מרעישים' ברבים] זה הי' מועיל.

ד. [. .] מיד לאחר המלחמה אילו היו שולחים את הערבים שם לחפשי כש"כספם וזהבם אתם" – הם היו שמחים! כיון שהם שיערו בפשטות, שהדבר הראשון שיעשו הוא – לחסל את אלו שהי' להם קשר למעשי חבלה, וכל השאר – יקחו מיד את כל אשר להם, וגם ינקמו בנפש, כפי שהם עשו ליהודים. ובודאי הם לא העלו על דעתם כלל שיניחו להם להשאר שם!

ובסופו של דבר, לא רק שמאפשרים להם להשאר, אלא נותנים להם כל מה שרוצים: מעודדים אותם להגדיל את עסקיהם, מורידים מהם ענינים של מכס – העיקר, שלא יגידו שהיהודים אמרו לגוי לצאת מ"קרית מלך רב", שהרי זו לא דמוקרטי!... הערבים עצמם לא ציפו לכך, ורק לאחר שעבר זמן-מה ראו זאת בעיניהם.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ נח, ב' דר"ז מר-חזשון, ה'תשל"א – בלתי מוגה)

2 קידושין פ, א.
3 להעיר מכתב כ"ק אד"ש מה"מ לשז"ד בתאריך מוצש"ק (דשבת ר"ח ניסן) פ' ויקרא תשל"א – פורסם לראשונה ב"יחי המלך" גליון רסז ע' 15, ונדפס אח"כ גם באגרות קודש חכ"ו ס"ע רפב ואילך .

זו לא חזקה!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. שאלו אותי: מדוע התחלתי לדבר על עניני ארץ-הקודש ברבים דוקא?

התירוץ על כך מאוד פשוט: עד עכשיו ניסיתי לפעול את הענין על ידי דיבורים בחשאי, וכשראיתי שאין זה מועיל לא היתה ברירה אחרת, אלא להתחיל 'להרעיש' על כך ברבים, ולעשות "שטורעם" מזה, אולי עי"ז יגיעו הדברים גם לאחרים, ובמילא אולי נוכל לפעול.

זו היתה הטעות, כנראה, בנוגע לחברון, שקודם לא דיברו על כך ברבים אלא פעלו בחשאי, אך ללא הועיל, והראי' - חוקקו חוק שליחודי אסור לגור בחברון! אמנם התירו ל-240 משפחות להתיישב שם, אך מיד ערכו מפה היכן מותר להם לגור והיכן אסור, וסידרו זאת באופן אשר המקומות שמותר ליהודים לגור בהם - הם מחוץ לגבולות חברון!

שאלתי: היתכן, כיצד מחוקקים חוק המוסר את חברון, עיר האבות, לערבים?! אפילו אם ברצונכם לפעול שיהודים לא יגורו בחברון - הרי היו יכולים לפעול זאת גם ללא חוק! כפי שאכן הי' בפועל, לאחר כל הענינים שהיהודים שם עברו, שלחו לשם אנשי-צבא כדי לגרש את כל היהודים החיים שם, ומדוע היו צריכים לחוקק חוק שחתומים עליו כל השרים שאסור ליהודים לגור בחברון?

שלחתי לשם שליח (קרוב) שישאל אותם כיצד יתכן שמוסרים את חברון לידי הערבים? וענו, שזה לא אמת, כי מותר ל-240 משפחות לגור שם.

שאלתי שוב: הרי המקום שהותר להם לגור בו, הוא מחוץ לגבולות חברון? וענו לי: מה זאת-אומרת, הרי זה מהלך עשרה רגעים בלבד ממערת המכפלה.

שאלתי: הרי שירטטתם מפה היכן מותר ליהודים לגור והיכן לא, אזי תסתכלו, איפוא, במפה ותראו שזה מחוץ לגבולות חברון, ומדוע הנכם מרמים שזה מהלך עשרה רגעים בלבד מחברון?! הרי אפשר לעמוד על גבול ארץ ישראל, ובמהלך של "דגע כמימרא" לעבור מא"י לחו"ל, שאזי לא נמצאים ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹, ופטורים ממצוות התלויות בארץ (כתרומות ומעשרות שחיובם הוא בא"י). וכן להיפך - במהלך של "רגע כמימרא" לצד ימין נכנסים מחוץ-לארץ לארץ ישראל, ומחוייבים בכל מצוות אלו, ונמצאים ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" - ואם-כן, אין קשר בין 'גבול' למהלך עשרה רגעים.

כיצד, איפוא, מחוקקים חוק שליחודי אסור לגור בחברון? ובפרט, שנמצאים שם אלו שצריכים להגן על בית-הכנסת של אברהם אבינו ומערת המכפלה! - כיצד מאשרת ממשלה יהודית לתת את חברון, נחלת אבות מאברהם אבינו, לערבים?!

ב. מאחר וזה לא הועיל, פעלתי מכיוון אחר:

ראש עיריית חברון הוא ערבי שנטל חלק (או אחיו, או בן-דודו, או דודו) בפוגרום שהי' בשנת תרפ"ט נגד היהודים, וכעת הוא ראש עיריית חברון - העיר שהיהודים מסרו לערבים!

ובלשון הכתוב¹⁶: "שמים חושך לאור גו' מר למתוק".

אמנם, תכלית הכוונה דענין המבול (גלות) היא: לפעול טהרה בעולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁷, עד שיהי' קיום העולם באופן מחודש - "עולם חדש ראה", כלומר, עולם שבו לא קיימת עוד האפשרות למצב של גלות (מבול), גאולה שאין אחרי' גלות¹⁸.

ועל זה באה ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז - "ויפתח נח את חלון התיבה וגו'":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה - הנה כאשר ישנה קס"ד אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"¹⁹, גאולה שאין אחרי' גלות - צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים - בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למחר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד שהקב"ה יצוה עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתיה למעמד ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה - אזי עושה את כל התלוי בו כדי למחר ולזרז את הגאולה!

(16) שם ה, כ.

(17) זכרי' יג, ב.

(18) ראה מכליתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ואומר - פסחים קטז, ב.

(19) ב"ד פ"ל, ח. יל"ש פרשתנו רמז מט.

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה - מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחפצים שהגאולה תהי' תיכף ומיד, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממחר ומזרז את ציווי הקב"ה "צא מן התיבה"²⁰, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. [. . .] וזוהי ההוראה - שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות, לפני הגאולה, אבל ישנו קס"ד שהגיע כבר זמן הגאולה (כמודגש בכך שכבר אומרים "פדה בשלום נפשי"), אזי צריך יהודי לעשות את כל התלוי בו למחר ולזרז את הגאולה.

ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלותו²¹: "לא מרצוננו גלינו מא"י, ולא בכחותינו אנו נשוב לא"י, אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" - הרי זה גופא ממחר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני' מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו - שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי' גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד²² "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(20) פרשתנו שם, טז.

(21) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו.

(22) ויק"ר פי"ג, ג.

העבודה נסתיימה ואין הסבר כלל לעיכוב הגאולה

א. כיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה **דכללות בני** במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי "במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות") – **נסתיימה ונשלמה**, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי, ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות "מעשינו ועבודתנו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלמות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון אחר: כללות בני"י שהם "קומה אחת שלימה"² נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי **מלמפרע**.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכ"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תנש"א, הי' תהא שנת נפלאות אראנו) "הי' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸

(1) תניא רפ"ז.
(2) לקו"ר ר"פ נצבים. ובכ"מ.
(3) משפטים כא, יט.
(4) ברכות ס' סע"א. וש"נ.

(5) יומא פו, סע"א.
(6) ראה צפע"נ לרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.
(7) תבוא כט, ג.
(8) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשון כסלו) בהמשך אחד, שע"ז נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבני"י ש"עתידים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם **אמן**", ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו"⁹, ארץ עשר אומות¹⁰, ובארצנו הקדושה עצמה – "הלוח ונסוע הנגבה"¹¹, "לצד ירושלים . . הר המורי"¹², ושם גופא – "אל מקום המזבח"¹³, ש"מקומו מכוון ביותר"¹⁴.

"ושם נעשה לפניך . . כמצות רצונך", כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכינה – "יראה אל אלקים בציון"¹⁵, ויתירה מזה, "יראה גו' אל פני האדון הוי"¹⁶, כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [. . .], "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוה"כ פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל: הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

(קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה)

(9) בראשית טו, יח-יט.
(10) פרש"י עה"פ.
(11) בראשית יב, ט.
(12) פרש"י עה"פ.
(13) בראשית יג, ד.

(14) רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ב. – ושם: "והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה" (שבזה מודגשת השייכות לפרשת נח).
(15) תהלים פד, ח.
(16) משפטים כג, יז.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"ז וזגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחי

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה **קדנר**

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

תוספת זהירות והידור בקידוש לבנה

בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן העניינים האמורים לעיל.

[. .] כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"א) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים)², כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחד ג' ימים למולד³, אחר ז' ימים למולד⁴, ובמוצאי שבת⁵, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם ל' בחודש . . אבל אם הוא אח"כ⁶ אין ממתנינים עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן"⁷, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף⁸ – ונהרא נהרא ופשטי⁹, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

ג. והי"ר שעוד לפני קידוש הלבנה דחודש מרחשון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשון וכסלו

- 1) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סתכ"ו, ובנ"כ שם.
- 2) ראה מג"א שם סק"ד.
- 3) ראה ט"ז שם סק"ג.
- 4) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמה, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).
- 5) שו"ע שם ס"ב.
- 6) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.
- 7) רמ"א שם.
- 8) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא הי' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק זה באם דרים במדינה (שכו"כ מ) חדשי החורף אינם מעוננים.
- 9) * אולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 [סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 60] יכולים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד' בחודש.

(בגמטריא "קבץ"⁹), שכולל כל העניינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל העניינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, ועשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

ובפרט לאחר ששכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת לאחר חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו"¹⁴), ומתכוננים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר ארצך", ציווי ונתינת-כח לכאור"א מישראל ולכלל ישראל (ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו"ל עם ענני שמיא"¹⁸ – הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

(קטעים משיחות ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה)

שהענינים באים מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ"), מ"מ נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובודגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כנ"ל ס"ד). – ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בזהר (פרשתינו עב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא . . בגווי נהירין* . . וכדין צפי לי' למשיח, מנלן, דכתיב וראיתי' לזכור ברית עולם . . ידכר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, הה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם**" (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).

* ומ"ש "לדרת עולם", נכתב חסר, שיש זורת שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים היו (פרש"י ט, יב) – קאי על קשת ע"ד הרגיל שהיא סימן ש"לא יהי' עוד מבול" – (כפשטות הכתוב), ובלשון הזהר דאתחזייה בגווינין חשונין מתחזיין לזכרנא דלא ייתי' מבול".
** ומסיום, "ודא הוא דכתיב (בהפסדה דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבר מיר נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

- 9) ראה חידושי חת"ס שם.
- 10) כולל גם הפיכת העניינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) – ע"י (החשבון-צדק וה)תשובה.
- 11) מיכה ז, טו.
- 12) בעה"ט עקב יא, יב.
- 13) ראה לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.
- 14) הושע ו, ב ובמפרשים.
- 15) יחזקאל לג, כד.
- 16) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל (יל"ש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) – ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת [. . .] רומז על הגאולה.
- 17) דניאל ז, יג.
- 18) ויש לבאר הדיוק ד"ענני שמיא" – שאף

”וויפל איז דער שיעור“!?!...

דובר לעיל אודות הענין ד”לך לך מארצך גו””, דקאי על ירידת הנשמה למטה, שהיא ירידה מאיגרא רמה – ”מארצך וממולדתך ומבית אביך”, לבירא עמיקתא – ”אל הארץ”, ספירת המלכות, ולמטה מזה – הארץ התחתונה כפשוטו. וירידה זו היא צורך עלי’ – ”אשר אראך”, היינו, שע”י העבודה למטה ניכרת ונגלית גודל מעלת הנשמה, וכמשל המלך ששולח את בנו למקום רחוק כו’ – כדי לגלות את כחותיו ומעלותיו כו’.

ועד”ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות – שאע”פ שזוהי ירידה גדולה ועצומה (בבירא עמיקתא גופא), הרי ירידה זו היא צורך עלי’, היינו, שע”י” יהי יתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

וזוהי ההסברה היחידה שבה אפשר לבאר בדוחק עכ”פ את טעם וסיבת הגלות – ירידה צורך עלי’.

אבל גם ביאור זה אינו מספיק – כי כשם שהקב”ה רצה שהעלי’ תהי’ ע”י הירידה דוקא, יתרון האור מן החושך כו’, כמו כן הי’ יכול לרצות שלא יהיו זקוקים לירידה כדי להגיע לעלי’, היינו, שיהי’ יתרון האור גם כאשר אין זה בא מן החושך.

זאת אומרת: כלל זה גופא, שיתרון האור בא מן החושך, והעלי’ באה לאחרי הירידה דוקא – הרי זה רק משום שכך נתאוהה הקב”ה, וכמאמר אדמו”ר הזקן שעל ”תאוה” אין לשאול קושיות, אבל אין זה דבר המוכרח כלל.

ועד”ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות, שהסיבה לזה היא – ”נורא עלילה על בני אדם”, היינו, שהקב”ה רצה שיהי’ ענין הגלות, שזהו מעמד ומצב תחתון ביותר (הן בנוגע לזמן ומקום, מעמד ומצב וכו’). כדי שיהי’ הענין דירידה צורך עלי’, באופן ד”לפום צערא אגרא”.

אבל אעפ”כ, ”וויפל איז דער שיעור“!?!... – הקב”ה נתאוהה אמנם שתהי’ ירידה זו כו’, אבל אעפ”כ, ”וויפל איז דער שיעור“!?!...!

יהודי צריך לדעת שענין הגלות הוא דבר בלתי רצוי, היפך הטוב וכו’, ואין זה מעמדם ומצבם האמיתי של בני”!

וכמודגש גם בלשון מארז”ל ”צדקה עשה הקב”ה עם ישראל שפיוזן לבין האומות” – היינו, אין הכוונה לומר שענין הגלות הוא דבר טוב ח”ו, אלא כאשר בני” נמצאים כבר בגלות, הרי המצאם שם באופן ד”פיוזן בין האומות” הוא ענין של ”צדקה”:

כאשר בני” מפוזרים בכמה וכמה מקומות, הנה גם כאשר במקום מסויים גוזרים גזירה על בני”, יכולים היהודים שנמצאים במקום אחר (שעליהם לא חלה גזירה זו, ועליהם לא חל הכלל ש”אין חבוש מתיר עצמו כו”) לסייע ליהודים שנגזרה גזירה עליהם, עי”ז שמעוררים רעש ברחבי העולם וכו’.

משא”כ אם כל בני” כולם היו נמצאים במקום אחד, תחת משטר אחד – הנה כאשר היו גוזרים עליהם גזירה ח”ו, היו כולם במעמד ומצב ד”אין חבוש מתיר עצמו כו”.

אבל לאידך – מובן בפשטות שכללות ענין הגלות הוא דבר רע ומר כו’, ויהודים צריכים לדעת שכללות המעמד ומצב דזמן הגלות, אינו מעמדם ומצבם האמיתי.

(משיחת ש”פ נח ה’תשמ”ב - בלתי מוגה)

עתה נשאר רק הענין דהגאולה בפועל ממש

יש לעורר עוה”פ (כפי שאמרתי כמ”פ) שהרבנים צריכים לפרסם הפסק-דין ש”כלו כל הקיצין”, ובנוגע לתשובה (כהמשך דברי הגמרא ”ואין הדבר תלוי אלא בתשובה”) – כבר עשו תשובה (כפי שאמר כ”ק מו”ח אדמו”ר כמ”פ שכבר עשו תשובה, וכבר השלימו כל עניני העבודה) ועתה נשאר רק הענין דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

[. .] כפי שהנני חוזר ומדגיש כמ”פ שלא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא, אלא שהגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכאו”א מישראל שיפתח את הדלת ויסחוב את הגאולה לתוך החדר!...!

(מלוקט מדברי כ”ק אד”ש בעת ביקור הרבנים הראשיים, אור לו’ מרחשון ה’תשנ”ב - מוגה)

כבר הורגלו ל”וילדע רייד”

ישנם כאלו שמסתכלים על דיבורים הנ”ל [שאפשר לפעול בנין ביהמ”ק תיכף ומיד] כ”וילדע רייד” [=דיבורים ”פראיים”], אלא, שכבר הורגלו לזה כו’. אמנם, לאמיתתו של דבר – מכיון שזהו דבר הכי טוב, ”טעמו וראו כי טוב ה””, הרי לא זו בלבד שלא מסתכלים על זה כדבר פראי (”וילד”), אלא אדרבה – מבקשים ודורשים שיהי’ הדבר תיכף ומיד ממש, ושואלים ”עד מתי”, מדוע לא נעשה כבר ברגע שלפנ”ז?!

(משיחת ש”פ נח ד’ מרחשון ה’תשמ”ט - בלתי מוגה)

להשתדל שהעבודה עכשיו תהי’ מעין ודוגמא והכנה לעבודה בגאולה

אע”פ שלע”ע נמצאים עדיין בזמן ומצב הגלות, ועד שגם בני א”י אומרים ”מפני חטאינו גלינו מארצנו”, מ”מ, כיון שישנה ההבטחה ש”אין הדבר תלוי אלא בתשובה”, וכבר עשו תשובה, וכבר צחצחו את הכפתורים, ובמילא, אין הדבר ”תלוי” אלא ישנו כבר ב”מזומן”.

[. .] יש להשתדל שכבר עכשיו תהי’ העבודה מעין ודוגמא והכנה לעבודה שתהי’ בהגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ח’ מרחשון ה’תשנ”ב - בלתי מוגה)

